

EL LLENGUATGE

21/X/1976

D'ara endavant

No resulta pas gens infreqüent de sorprendre, encara, en textos que no han estat sotemsos a una imprescindible revisió, una expressió tan híbrida com ara «en el seccessiu». Els qui són capaços d'escriure «en el successiu» saben únicament que en català no existeix l'article neutre, o dit d'una altra manera, que revesteix la mateixa forma que la del masculí singular —és a dir, el en lloc de «lo». I el resultat és que en comptes de «en lo successiu» escriuen «en el seccessiu». Però el que segurament no saben, o en aquell moment no hi pensen, és que cada llengua ha creat els seus modismes propis, tot un seguit de locucions i maneres de dir que no han de traduir-se literalment, mot per mot, sinó de les quals cal cercar, en una altra llengua, l'expressió equivalent.

Observem, doncs, que els mateixos que en el llenguatge parlat, en l'elocució espontània, diuen tot naturalment d'ara endavant, quan es posen a escriure es deixen influir per models llibrescos dels quals obtenen expressions com ara «en el successiu», producte d'un calc inconscient i exemple perfecte de llenguatge artificios i, alhora, incorrecte. I és que d'ara endavant és una locució tan usual i corrent, tan pròpia del llenguatge habitual i quotidià, sense cap connotació literària o llibresca, que és capaç de passar desapercebuda a aquells dels seus mateixos usuaris que mai no s'han aturat a considerar la seva existència i el seu significat.

Afegim-hi, encara, que d'ara endavant pot alternar amb d'avui endavant o bé, simplement, en endavant. Però no «d'ara en endavant», com també n'hi ha que no deixen de dir.

ALBERT JANE